



SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA



CSÓKOLOM, ÁLMODHATOK?

Ismerek valakit, aki kisgyermekként táskát vett a kezébe, és azt mondta a felnőtteknek, ő most konferenciára megy. Teltek az évek, a szülők elváltak, a gyermeket tinédzserként már nem érdekelte a tanulás, csak arra vágyott, hogy figyeljenek rá. A félszívvel megszerzett érettségi után hazament. Az apja azt mondta: nem baj, jó segítség leszel itthon, a gazdaságban. Aztán a fiatal lányban mégis motoszkálni kezdett valami. Talán egy régi emlék arról, hogy konferenciára megy. Rájött, hogy annyi mindent szeretne még megtanulni. Szülei ellenkezése ellenére meg sem állt az egyetemig, sziporkázott, színjeles lett, és már mindenki számára egyértelmű volt, hogy doktorival folytatja. Az egykori kislány újra kezébe vette a táskát, és elindult konferenciára. A kicsi falu udvaráról Portóba és még sok helyre. Van egy olyan pont az életben, amikor dönteni kell. Ami vízvázasztó.

◆ Egy kicsi faluban voltam lelkész, ahol az emberek többsége különösebb jövőkép nélkül élte mindennapjait. Ebbe a zárt, befelé forduló gondolkodásba próbáltam meg éket verni. A felnőttek már nehezen változnak, ezért a fiatalokkal próbálkoztam: eléjük tární, hogy van számtalan más út is, amin elindulhatnak, ne féljenek tervezni, álmokat szőni és tenni ezekért. Különbéle foglalkozásokkal, kirándulásokkal, színházlátogatással, külhoni látogatásokkal próbáltam elültetni bennük a jövő iránti érdeklődést afelől, hogy oly sok minden vár rájuk a falucska dombjain túl. Volt, akinek azt is megígértem, hogy személyesen viszem el az észak-magyarországi rendészeti szakgimnáziumba.

Aztán látnom kellett, hogy a lényeg nem feltétlenül velem és általam, hanem odahaza, az otthoni terepen dől el. Vagy bukik. Mert ahol a gyermek szárnyalt és nyitott szemmel tekintett a jövőbe, tervezett, tanult, talán még nem is egy meghatározott cél mentén, csak valamilyen belső késztetés nyomán, ott a legtöbb esetben a támogató szülői háttér is körvonalazódott.

Hiába noszogattam biztatóan a heti egy-két találkozásunk alkalmával, ha odahaza Apa vagy Anya, vagy mindketten rendre visszahozták csemetéjüket a földre: ne akarjon ő több lenni, mint bárki más, nem odavaló ő, jöttek sorjában a lebeszélő indokok. Mígnem a gyermek elhitte, hogy ő valóban nem több, mint a környezete, amely adott esetben fogva tartja, és nem lehet többre képes, mint a szülei. Be kellett látnom, ez az út a legtöbb esetben csak szülői segítséggel járható végig, csak kevesek olyan kitartók, hogy családi ellenszélben is megvalósítsák álmaikat. Láttam persze olyan gyermekeket is, akik felnőtteket megszegenítő módon, nagyon tudatosan építkeztek, jóval előrébb tartottak társaiknál, egészséges önértékeléssel, tudásvágygal felvértezve.

Igaznak tartom a mondást: amit megterveztl, azért naponta tégy egy lépést, minden nap végén mérd fel, mit tettél aznap célod eléréseért. Mert csak így lehet célba érni, ha nem időzöl az út szélén, hanem rálépsz az útra, és elindulsz a kívánt irányba. ◆